

BISKUPSKO REĐENJE
pomoćnoga zagrebačkog biskupa
mons. Mije Gorskog

(Katedrala, 3. srpnja 2010.)

Pozdravna riječ novozaređenome biskupu mons. Miji Gorskom
u ime Hrvatske biskupske konferencije:

mons. dr. Marin Srakić,

nadbiskup Đakovačko-osječki

i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije

„Gospodin moj i Bog moj!“, čuli smo u Evanđelju ispovijed vjere apostola Tome. „Gospodin moj i Bog moj“, uzeo je za svoje biskupsko-pastirsko geslo novo zaređeni biskup Mijo, kome u ime Hrvatske biskupske konferencije, svih biskupa i svećenika, redovnika i redovnica, te ostalog Božjeg puka, čestitam i izražavam dobrodošlicu u zbor biskupa. Postavljeni ste za biskupa, a o biskupu crkveni dokumenti između ostalog kažu: „Biskup je pouzdani svjedok Krista“ (PG 3).

Biti svjedok u današnje vrijeme veoma zahtjevno i teško. Teško je biti svjedok današnjem čovjeku koji zbog snažnog napretka tehnike i znanosti ne traži više oslonac na božanskoj poruci i ne gradi na kršćansko-ljudskim načelima nego vlastitim silama postavlja "čvrste" temelje svoga života.

Tehnički i znanstveni napredak smanjio je područje koje je nekad bilo rezervirano Bogu u vjerovanju naroda.

Biskup treba biti svjedok čovjeku koji je prodro u najdublje tajne materije života i svemira koje čovjek tumači bez potrebe pretpostavke Boga.

Biskup treba svjedočiti Gospodina i Boga čovjeku koji je namjesto Boga postavio je svoje "ja" i čini se da i nakon svega toga sve ide dobro. Današnji čovjek tradicionalni odnos s Bogom smatra otuđenjem, zaprekom da bude ono što jest, zato ne prihvaća zadiranje Boga u povijest putem objava koje dolaze odozgo, nego sebe smatra jedinim demijurgom, graditeljem sebe i vlastite budućnosti.

Biskup je pozvan biti svjedok čovjeku koji je desetljećima odgajan u vrednotama sumnjiva sadržaja, koji sve više gubi povjerenje i u Boga i u čovjeka. Treba biti svjedok onima koji iz povelja suvremenog društva izbacuju Boga i Krista, a nakon toga iz javnog života izbacuju vjerske simbole narodnog identiteta.

„Gospodin moj i Bog moj!“ Biskup je pozvan svjedočiti živoga Gospodina vjere koji, uvijek poštujući slobodu koju je stvorio, želi ući u život svakoga čovjeka koji dolazi na ovaj svijet, jer ga ne želi ostaviti sama, ni prepustiti samovolji slijepe sudbine, okrutne i podrugljive, o kojoj govore grčki tragičari ili tjeskobi i dosadi o kojoj pišu moderni mislioci.

Biskup je pozvan svjedočiti Gospodina koji je došao među nas da nas spasi, da nas otme od igre provizornoga a, poslije iskušenja zemaljskog života, uvede u zajedništvo svog božanskog života.

Pozvani smo svjedočiti Gospodina koji želi biti suputnik svom preljubljenom biću što ga je stvorio na svoju sliku i priliku, želi biti drag i

nenametljiv vodič, spreman da ga hrabri, tješi i podiže u njegovim slabostima i padovima, gubitcima i teškoćama.

Oni koji su prošli kroz takve teškoće pozivaju da se vratimo Bogu i da njega svjedočimo današnjem čovjeku koji po Bogu dobiva svoju vrijednost. ANDREJ SINJAVSKIJ, ruski disident, koji je bio osuđen na sedam godina prisilnog rada u Sibiru, napisao je: „Dosta smo dugo razmišljali o čovjeku, vrijeme je sada da razmišljamo o Bogu“.

Naše svjedočenje bit će to teže, jer današnji čovjek u sve oko sebe sumnja, ne dopušta išta nadnaravno. Njega otežava i činjenica što današnjeg čovjeka hvata strah od svega što se ne uklapa u njegov način mišljenja i života. Čovjek se boji da ne bi previše radio protiv sebe, da ne bi morao uskladiti strasti prema nekom zakonu.

Naše svjedočenje nailazi na zapreku i u tome što se današnji čovjek želi sakriti, želi izjednačiti s drugima, ne želi biti iznimka, pa se često poistovjećuje s drugima i u dobru i u zlu. Upravo zato moramo svjedočiti da ga izvučemo iz učmalosti kako bi hrabro koračao putem prema svome Stvoritelju i Otkupitelju...

Brate biskupe, svojim geslom: „Gospodin moj i Bog moj“, vi ispovijedate i svjedočite svoju vjeru. Vaše biskupsko svjedočenje stavljamo pod zagovor prve vjernice i vjerovjesnice Crkve, drage Gospe, one koja je prihvatila i svjedočila cijelo Evanđelje, ne samo evanđelje Kane Galilejske i Uskrsnog jutra nego i Getsemanskog vrta i Kalvarije. One koja je radosno navijestila "velika mi djela učini Svesilni", od Ain-Karina u Elizabetinoj kući, preko prve Pedesetnice do naših dana. Još jednom čestitamo „Ad multos annos!“